

اداره خانه سی :

غلطه مو محانه نومیقو خان ۲۷

ایستوریس

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

ی. د. لواریس

ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΤΙΜΗ ΓΡ. 2½

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΕΟΚΛΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΒΡΙΟΣ ΜΙΛΛΗΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Γ. Δ. ΛΟΥΒΡΗΣ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ...

VICTORIA

CAMILLE LEMONNIER

Ο ΝΕΚΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΝΕΟ. ΤΡ.

CAMILLE LEMONNIER

Τὸ ἔργον τοῦ CAMILLE LEMONNIER, ὁ ὁποῖος πολὺ νέος ἀκόμη, ἐξήγησε τὴν ἐλεύθερον ζωὴν, ἐπιβάλλει σέβας καὶ θαυμασμὸν διὰ τὴν ἀφθονίαν τῆς φιλολογικῆς εὐδυντητός του καὶ τοῦ φιλολογικοῦ ἔργου του. Ἡ αἰσθητὴ ποικιλία τὴν ὁποία μᾶς προσφέρει εἰς ὅλα του τὰ ἔργα ὁ συγγραφεὺς, εἶναι ἰκανὴ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὰ πλέον σκοτεινὰ ἔνστικτα, καὶ τὰς πλέον μυστικὰς ἀπειθυμίας τῆς ψυχῆς μας. Τὸ πνεῦμα τοῦ CAMILLE LEMONNIER εἶναι καθὼς λέγει καὶ ὁ ἴδιος, ἕνα παράθυρον τὸ ὁποῖο βλέπει πάντα σὲ πορφυρὰ καὶ μεταλλικὴ δύση, τὸ ὁποῖο βλέπει σὲ τοπεῖα μύθων καὶ ὄνειροπολήσεων. Ὁ ΝΕΚΡΟΣ, ἂν ὄχι τὸ ὠραιότερον, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ CAMILLE LEMONNIER, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι πάντες θὰ ἀναγνώσωσιν αὐτὸ μετὰ πλήρους ἐνδιαφέροντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἡ ἔπαυλις τῶν τριῶν Μπαράκ ἦτο στημένη ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ ἐνώνοντο οἱ τέσσαρες δρόμοι, στὸ πλέον χαμηλὸ μέρος τοῦ λαγκαδιοῦ. Ὁ δρόμος ποῦ ὄδηγοῦσε στὴν πλατεία περιελάμβανε πέντε σπήτια, χτισμένα ἀπὸ ἀσβέστην ἀνακατωμένον μὲ γῶμα καὶ ἄχρουν καὶ σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· οἱ δύο ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄλλους δρόμους περιελάμβανον ἀπὸ ἕνα σπίτι μόνον καὶ ὁ τέταρτος ἀκατοίκητος ἐχάνετο μέσα στοὺς ἀγρούς. Αὐτὸ, μὲ λίγα, ἦτο τὸ μικρὸ χωριό, τὸ ξαπλωμένο μέσα σὲ μιὰ διαδοχικὴ σειρὰ λειβαδιῶν, κήπων, φρακτῶν καὶ σκιερῶν ἀπὸ λεύκες ποῦ τὸ χώριζαν σὲ στοίχους· τὸ καλοκαίρι ἕνα ποταμάκι πολὺ λεπτὸ κυλοῦσε ἀνάμεσα στίς πρασινωπὲς κοιλάδες καὶ ἔδινε τὸ ὄνομά του στὸν τόπον αὐτόν.

Τὰ ὀκτὼ αὐτὰ σπίτια ζοῦσαν μὲ καλὴ συννεύση, φτωχικά, καὶ δὲν εἶχαν συγκοινωνία παρὰ μόνον μὲ τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο διοικῶντο. Ἐνα ἀπὸ τὰ σπήτια αὐτὰ χρησίμευε γιὰ ταβέρναν· εἶχε δύο πάγκους ἐμπρὸς στὴ θύρα καὶ τρεῖς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μὲ τρεῖς τραπεζάκια γιὰ τὸ τζόγο. Τὰς Κυριακὰς, μετὰ τὴν λειτουργίαν, οἱ χωρικοὶ πῆγαιναν ἐκεῖ μὲ τὴς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τους. Πίσω ἀπὸ τὸ φράκτη ἦταν λίγες ἀγέλαδες καὶ τέσσαρα ἄλογα, τὰ μόνον τοῦ χωριοῦ, τὰ ὁποία κάπου-κάπου χρεμετίζαν ὅταν τὰ ἐνοχλοῦσαν τὰ γουρούνια. Δὲν ἄκουες ἄλλο κρότον ἀπὸ τὸν κρότον τῶν πιάτων, κατὰ τὸ γεῦμα, τὸ βέλασμα τῶν κοπαδιῶν μέσ' τὰ λιβάδια τὸ τριξίμο τῆς πέτρας

ἐπάνω στὰ δρεπάνια, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ κτυπήματα στὸ ἄλῳνι καὶ τὸ μουρμούρισμα τοῦ ἄερα ἀνάμεσα στὰ δένδρα, κάτω, στίς ἄκρες τοῦ δρόμου.

Τὸ σπήτι αὐτό, ἀντίθετα πρὸς τὰ ἄλλα, ἔβλεπε πρὸς τοὺς ἀγρούς, καὶ μόνον δύο μικρὰ παραθυράκια πολὺ ὑψηλὰ χτισμένα, ὥστε νὰ μὴ μπορῆς νὰ διῆς μέσα, ἔβλεπαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Τὸ σπήτι ἦτο παλιό, χτισμένο ἀπὸ τὸν πατέρα τῶν Μπαράκ δυὸ χρόνια πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ οἱ υἱοὶ του ἐξηκολούθησαν νὰ τὸ κατοικοῦν ἀφίνοντάς το νὰ ἀποσυντίθεται λίγο-λίγο καθὲς χρόνο. Ἀπὸ ὀκτὼ περίπου χρόνια, οἱ τοῖχοι δὲν εἶχαν ἀσπρισθῆ, οὔτε ἀπὸ μέσα οὔτε ἀπὸ ἔξω, καὶ τὰ τεμάχια τῆς ἀχρωμένης λάσπης ποῦ εἶχαν πέσει, ἄφηναν ἀκαλαισθήτους ὁπὰς στὸ τοίχωμα.

Ὁ Νόλ, ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀδελφῶν Μπαράκ, ἦτο σαράντα ἔξι ἐτῶν· ὁ Μπαλαζάρ, τὸν ὁποῖον ὀνόμαζαν καὶ Μπάλλτ, ἦτο περίπου σαράντα, καὶ ὁ Μπαστιάνος ἢ Μπάστ, τριάντα ἔξι ἢ τριάντα ἑπτὰ· καὶ οἱ τρεῖς ζοῦσαν μαζί, ἄγαμοι, καὶ πάντα ἀγαπημένοι.

Ὁ Μπάλλτ καὶ ὁ Μπάστ ἦταν ἀδύνατοι σὰν ἀναιμικοί, ὁ πρῶτος μεγαλόσωμος, μὲ πλατεῖς ὄμους, μὲ πελώρια χέρια, ὁ δεύτερος κολλημένος σὲ δύο λεπτὰ πόδια, κυρτωμένος περιπατῶν μὲ πηδήματα καὶ φαλακρός. Ὁ Νόλ εἶχε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ πόδια φρυσκωμένα ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τοῦ σπητιοῦ.

Οἱ χαρακτῆρες τους δὲν ὁμοιάζον διόλου. Ὁ Μπάλλτ ἦτο θυμώδης, βίαιος, ἄγριος καὶ τεντωμένος πάντα σὰν τόξον· ὁ Μπάστ, ἀπειναντίας, ἀκοινωνήτος, ὑπουλος, ἔκαμε τὴν κοιμισμένη γάτα, ὑπεκλίνετο ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐστήλωνε τὸ ἀνάστημά του ἀπὸ πίσω καὶ διεκρίνετο γιὰ τὴν ἀνανδρία τῆς ψυχῆς του. Ὅσο γιὰ τὸν Νόλ, ἦτο ἕνα ἔκτρομα, κάτι ἀνάμικτον ἀνθρώπου καὶ θηρίου. Κοντός, φαρδὺς καὶ ὁμοιος μὲ στέλεχος κακοτετραγωνισμένο, ἀνέπνεεν μὲ θόρυβον ἀδιακόπως, μὲ βλέφαρα δίχως βλεφαρίδες, μὲ δύο αὐτιά κρεμασμένα πίσω στὸ λαιμό.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Η ΖΩΗ

Τι εἶναι ζωὴ; Τὰ ζωϊκὰ φαινόμενα διαφέρουσιν οὐσιωδῶς τῶν τῆς ἀψύχου φύσεως; Ἴδοῦ ἐν πρόβλημα οὐτινος ἐπελήφθησαν διὰ τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν μέσων τῶν αἰ φυσικαὶ ἐπιστήμαι καὶ ἡ βιολογία. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν δυσχερεστάτων, ἅτινα ἀψηχόλησάν ποτε τὴν ἐπιστήμην· δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίση τις ὅτι αἱ ἐπιτευχθεῖσαι ἤδη πρόοδοι εἶνε πολὺ μεγάλοι. Διὰ τῆς "Ἐπιθεωρήσεως," προτιθέμεθα νὰ δώσωμεν μίαν ἰδέαν τῶν ἀπόψεων, ἀφ' ὧν τὸ ζήτημα τοῦτο ἐξετάζεται σήμερον καὶ νὰ δεῖξωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὰς ὁδοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἀγωνίζεται νὰ κατακτήσῃ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, ὅπερ ταῖς ἡμέραι νὰ πέσῃ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς.

Ἄν ἀρχῆ μικρὰ μόνον μόρφωσις καὶ ὀλίγοιαι γνώσεις, ὅπως διακρίνη τις τὸ ζῶν ὄν τοῦ στερουμένου ζωῆς, ἢ ἐπιστήμη ὅμως εὐρέθη εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν ὁσάκις ἐπεχειρήσῃ νὰ δόσῃ αὐστηρῶς ἀκριβῆ ὀρισμὸν τῆς ζωῆς καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς.

Δὲν ὑπάρχουν πλέον βιολόγοι παραδεχόμενοι τὰς περὶ ζωῆς δοξασίας ἀρχαίων σχολῶν, τουλάχιστον ὑπὸ τὰς πρώτας αὐτῶν μορφὰς θεωρουμένων, ἀλλ' ὑπάρχουν ἀκόμη τινές, οἵτινες παραδέχονται ὡς ὁ Claude Bernard ὅτι ἡ ὕλη δὲν παράγει τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποία παρουσιάζει καὶ παραδέχονται μετὰ τοῦ μεγάλου τούτου φυσιολόγου ὅτι ὑπάρχει εἰς τοὺς ζῶντας οργανισμοὺς ἰδέα τις διευθυντηρία. Ἡ πλειονότης ἐν τούτοις τῶν σημερινῶν βιολόγων δὲν παραδέχονται τοιαύτην τινὰ ἰδέαν, ἢ τις ἐπισκοτίζει μᾶλλον τὰ πράγματα ἐπιστημονικῶς καὶ ζητοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, ὡς θὰ ἴδωμεν, φυσικοχημικῶς.

Ἄλλ' ἂς παρακολουθήσωμεν συστηματικώτερον τοὺς νεωτέρους σοφοὺς εἰς τὰς σκέψεις αὐτῶν.

Εἰς πάντα ζῶντα οργανισμὸν (φυτικὸν ἢ ζωϊκόν) παρατηροῦμεν **σταθερὰν ἐκδήλωσιν ἐνεργείας**, ἣτις ἂν δὲν ἀρκεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ζωὴν, ἀποτελεῖ ὅμως οὐσιωδὴ αὐτῆς χαρακτῆρα. Τὸ ζῶν δηλ. ὄν εἶνε πρωτίστως σύστημα, ὅπερ σταθερῶς δέχεται ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐνεργείαν καὶ ἀποδίδει τοι-

αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τῆς ἐνεργείας ἢ μορφή αὐτοῦ μένει σχεδὸν ἀμετάβλητος ἢ ἀλλάσσει πολὺ βραδέως, διὰ τοῦτο ἡ σταθερὰ ἐναλλαγὴ τῆς ἐνεργείας μετὰ διατηρήσεως τῆς μορφῆς εἶνε οὐσιωδῆς χαρακτῆρ τῆς ζωῆς. Τὸ τοιοῦτον σύστημα, ὅπερ, παρὰ τὰς ἑσωτερικὰς ἀλλαγὰς ἔχει σταθερότητα τινα ὀνομάζεται **σύστημα στάσιμον** ἢ **μόνιμον**. Τὰ ζῶντα λοιπὸν ὄντα εἶνε κατὰ πρῶτον λόγον ὄντα στάσιμα.

Ἄλλ' ἡ ἰδιότης αὕτη δὲν ἀρκεῖ ὅπως χαρακτηρίσῃ τὰ ζῶντα ὄντα. Καὶ ἡ φλόξ (λαμπάδες, ἐλαίου, φωταερίου κτλ.) διατηρεῖ τὴν μορφήν της ἐφ' ὅσον ἐξέρχονται ἐξ' αὐτῆς ὡς προϊόντα καύσεως καὶ εἰσέρχονται πρὸς τροφοδοσίαν αὐτῆς συνεχῶς οὐσία καὶ ἐνεργεῖαι. Ὁ ποταμὸς ὁμοίως τηρεῖ τὴν μορφήν του, καίτοι τὰ ὕδατά του ἀνανεοῦνται ἀδιακόπως. Παρατηροῦμεν ὅμως ὅτι ἂν ἡ φλόξ καὶ ὁ ποταμὸς δὲν εἶνε ζῶντα ὄντα ἢ ὁμοίότης, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουσι πρὸς ταῦτα, στηριζομένη εἰς τὸ ὅτι εἶνε συστήματα στάσιμα, εἶνε τόσον ζωηρά, ὥστε πολλάκις μεταχειρίζομεθα εἰκόνας, οἷαι « ὁ ποταμὸς τῆς ζωῆς » ἢ « ἡ φλόξ τῆς ζωῆς ». Δὲν παραβύλλομεν ὅμως πρὸς ζῶντας οργανισμοὺς τὰ συστήματα ἅτινα εἶνε grosso modo ἀμετάβλητα, ὡς τὰ ὄρη ἢ αἱ θάλασσαι ἢ ἐκεῖνα, ἅτινα ὄντα μεταβλητὰ δὲν μεταβάλλονται κατὰ τὸν τρόπον τῶν διασίμων συστημάτων ὡς π.χ. αἱ θύελλαι ἢ τὰ νέφη.

Διὰ νὰ εἶναι σύστημά τι στάσιμον, πρέπει νὰ ὑπάρχη πηγὴ ἀντικαθιστώσα ἀδιακόπως τὴν χανομένην ἐνεργείαν. Τοιαύτη δὲ πηγὴ εἶνε **αἱ τροφαὶ** (λαμβανομένης τῆς λέξεως ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην αὐτῆς σημασίαν), ἣτοι αἱ ἐνεργεῖαι, αἵτινες ἔρχονται νὰ ἀντικαταστήσωσι τὰς ὑπὸ τοῦ συστήματος ἀποβαλλομένας τοιαύτας. Διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι ἂνε θρέψεως δὲν ὑπάρχει ζωὴ.

Βεβαίως καὶ ἡ φλόξ καὶ ὁ ποταμὸς ἔχουν ἔξ ἴσου ἀνάγκην τροφῶν, διότι δὲν θὰ βραδύνοιν νὰ ἐκλίπωσιν ἂν δὲν ἀντικαθιστῶνται αἱ συνεχεῖς ἀπώλειαι αὐτῶν. Ἄλλὰ τὰ ζῶντα ὄντα προμηθεύονται **ἀφ' ἑαυτῶν** τὰς τροφὰς των· καὶ ὅταν ἀκόμη, ἀνίκανα νὰ κινήθωσιν, ὡς τὰ φυτὰ καὶ πολλὰ θαλάσσια ζῆα, εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ἀναμένωσι τὴν προσέ-

λευσιν θρεπτικῶν οὐσιῶν, δὲν δέχονται παθητικῶς τὰς τροφὰς ταύτας, ἀλλὰ κρατοῦσι μετὰ τῶν διαφόρων πησιαζόντων πραγμάτων, τὰ κατὰλληλα πρὸς διατροφήν αὐτῶν. Ἡ ἰδιότης αὕτη δὲν ἀπαντᾷται εἰς τὰ μὴ ζῶντα στάσιμα συστήματα καὶ εἶνε χαρακτηριστικὴ ἰδιότης τῆς ζωῆς.

Διὰ τῆς ἰδιότητος ταύτης οἱ ζῶντες οργανισμοὶ ἐκλέγοντες τὰς τροφὰς αὐτῶν ζητοῦσι νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς αὐτῶν. Ἀποβλέπουσι λοιπὸν εἰς ἕνα **σκοπὸν**· εἶνε δὲ βιολογικὸς σκοπὸς ἀποκλειστικῶς ἢ συντήρησις τοῦ συστήματος ἐν τῇ ζωῇ καὶ εἶνε αὕτη διττὴ: συντήρησις τοῦ ἀτόμου καὶ συντήρησις τοῦ εἶδους.

Ἄλλη ἰδιότης ἰδιάζουσα εἰς τοὺς ζῶντας οργανισμοὺς εἶνε ἡ τῆς ἀναπαραγωγῆς. Δύναται τις ἐνταῦθα νὰ παραβάλῃ τὸ γεγονός τῆς φλογὸς τῆς ἀναπτομένης ἀπὸ μίαν ἄλλην φλόγα, πρὸς τὴν οργανικὴν ἀναπαραγωγήν; Οὐχὶ βεβαίως. Ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν δύο αὐτῶν φαινομένων εἶνε ἡ αὕτη μὲ τὴν παρατηρηθεῖσαν ἤδη διαφορὰν ἐν τῇ θρέψει. Ἡ φλόξ οὐδὲν ἀφ' ἑαυτῆς πρᾶττει διὰ νὰ ἀναπαραχθῆ. Ὅπως ἀντιθέτως τὰ ζῶντα ὄντα δρῶσιν ἐν τῇ ἀναπαραγωγῇ των ἐνεργῶς, ὅπως καὶ εἰς τὴν θρέψιν.

Τὰ γεννώμενα δὲ ὄντα εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ ἀρχικά, ἔξ' ὧν προέρχονται. Καὶ εἶνε τοῦτο ἀξιοσημειώτος ἰδιότης. Τὰ νέα ὄντα παραλαμβάνουσι τι παρὰ τῶν γονέων των, δι' οὗ ἐξασφαλίζεται ἡ ὁμοιότης τῆς μορφῆς των καὶ τῶν ἰδιοτήτων των πρὸς τὰς τῶν γονέων. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου θὰ ἐπανέλθωμεν ἀμέσως κατωτέρω.

Εἴπομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι σήμερον αἱ ἐπιστημονικαὶ προσπάθειαι τείνουσι νὰ ἐξηγήσωσι τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς διὰ τῆς χημικῆς ἐνεργείας. Ποῦ διαβλέπει ἡ ἐπιστήμη χημικὰς ἐνεργείας εἰς τοὺς ζῶντας οργανισμοὺς καὶ ἐπομένως ποῦ στηριζομένη ζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς διὰ τῶν φυσικοχημικῶν θεωριῶν;

Πρωτίστως ἡ χημικὴ ἐνεργεῖα χρησιμεύει πρὸς μόρφωσιν τοῦ σώματος τῶν ζῶντων ὄντων. Αἱ τροφαὶ μας ἀποτελοῦνται ἐκ χημικῆς ἐνεργείας. Ἡ χημικὴ ἐνεργεῖα εἶνε ἔξ ὅλων (κινήσεως, θερμότητος, ἡλεκτρισμοῦ, φωτός, βαρύτητος κτλ.) ἡ μᾶλλον συγκεντρωτικὴ καὶ συγχρόνως ἡ καλλίτερον διατηρούμενη.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ αἰώνιον πρόβλημα τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τῶν ὄντων εἰς πᾶσαν ἐποχὴν παρουσιάζεται ὑπὸ νέον τύπον. Τοῦτο δὲ, διότι ἡ ἀνθρωπίνη γνωσιολογία πλουτιζομένη συνεχῶς, δὲν δύναται ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀρχαιοτέρων οὐδὲ συμφωνεῖ καθ' ὅλα πρὸς τὰς μεθόδους τῆς ἐρεῦνης αὐτῶν. Καὶ ἀκριβῶς, ἡ τροποποιήσις τῶν μεθόδων τούτων, ἀποτελεῖ τοὺς σταθμοὺς τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας.

Καὶ ἡ μὲν ἀρχαία φιλοσοφία, στερουμένη τῶν εὐκολῶν τῆς συγχρόνου καὶ ἀγνοῦσα τὸν πειραματισμὸν, δι' ἰσχυρᾶς καὶ μόνης σκέψεως ἔθεσε τὰς βάσεις καὶ τὰς αἰωνίους ἀρχὰς ὄλων τῶν συστημάτων, ὅσα ἐπεκράτησαν μέχρις ἡμῶν. Ἡ δὲ νεωτέρα ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν βάσεων ἐκείνων, τείνει νὰ καταρτίσῃ διὰ νέας ὄλως μεθόδου καὶ διὰ τῆς πειραματικῆς καὶ τῶν προὑποθέσεων καὶ θεωριῶν τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, τὰ συστήματα ἐκεῖνα, ὅσα δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὰς προὑποθέσεις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς.

Πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐρευνητῶν, οἷος ὁ Haeckel στερούμενοι κριτικοῦ πνεύματος, ἀπορρίπτουν ἀνεξεταστὶ ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις, ὡς μύθους κατακρίνοντας ὡς ἀκριτὰ πνεύματα ἔξοχον κατέχοντα θέσει ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐπιστήμῃ, οἷα ὁ Newton, ὁ W. Crookes, ὁ Wundt κ.τ.λ. Ἐπειροὶ δὲ πάλιν ὡς καὶ ὁ ἡμέτερος Σκαλτσούνης, μόνον ἐπὶ γνωμῶν σπουδαίων ἐπιστημῶν στηριζόμενοι ὑποστηρίζουν τὰς ἐκ τῶν προτέρων ἰδίας ἀρχὰς. Ἀμφοτέρων ἡ μέθοδος εἶναι ἄγνος καὶ σφαλερὰ διότι εἰς πᾶσαν ἰδέαν μεταφυσικὴν εὐρίσκει τις ὑπερμάχους καὶ πολεμίους ἐξ ἴσου ἰσχυρούς, καὶ διότι πρὸ πάσης γνωματεῦσεως ἀπαι-

τεῖται ἐρευνα ἐπιμελής καὶ ἐπισταμένη.

Εἰς τὴν ἐρευναν τῶν συγχρόνων φιλοσοφικῶν προὑποθέσεων θὰ προβῶμεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ψυχολογικῶν φαινομένων, καὶ ἡμεῖς, καὶ διὰ τοῦ ὑπαντισμοῦ, τῆς ὑπνοβασίας, ὑποβολῆς, πνευματισμοῦ καὶ ἐν γένει τῶν παθολογικῶν ἐκείνων καταστάσεων, ὅσαι παρουσιάζονται νέα προβλήματα διαιροῦσι τοὺς ἐπιστήμονας καὶ φιλοσόφους εἰς δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα: τοὺς πνευματιστὰς (spiritualistes) καὶ ὀλιστὰς. Ἐν τῇ ἐρευνῇ δ' ἡμῶν ταύτῃ δὲν θ' ἀκολουθήσωμεν μεγάλα ὀνόματα ἀλλὰ λαβάνοντες τὰ πράγματα καὶ τὰ ἐξαγόμενα πειραμάτων, ὡς λήμματα, θὰ προσπαθήσωμεν, ἀνεξαρτήτως θεωρητικῶν πεποιθήσεων, τὰς ὁποίας ἀδιστακτικῶς πιστεύομεν, διὰ μόνου τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης γνωσιολογίας νὰ δώσωμεν ἐξήγησιν τῶν αἰωνίων προβλημάτων, δι' ὅσα διψᾷ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ.

Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς φίλους τῶν ἐρευνῶν καὶ τῆς γνώσεως νὰ προβάλλωσιν ἐλευθέρως τὰς ἀπορίας καὶ ἐνστάσεις τῶν εἰς ἔκαστον ζήτημα, διὰ νὰ μὴ φανῇ μονομερὴς ἡ ἐξέτασις τῶν προβλημάτων τούτων.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Χ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ Δ. Θ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Θυμαῖσαι βράδῃ ἦταν ὦραϊο, Βραδάκι καλοκαιρινὸ Καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν νεὸ Στὸν καταγάλανο οὐρανό.

Στὸ φεγγαράκι - οἰμέ! - τὸ νεὸ Κι' ἂν πιάσῃ ὁ ἔρωτας δὲ ζῆ, Θυμαῖσαι βράδῃ ἦταν ὦραϊο, Καὶ τὸ κυττάζαμε μαζύ.....

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΚΑΙΝΗ ΚΤΗΣΙΣ

Αἱ προλήψεις τὰς ὁποίας μαζὶ μετὰ τὸ γάλα ἐδ' ἠλάσασμεν ἀπὸ τὴν μητέρα μας, μᾶς κρατοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρ' ὅλας μᾶς τὰς γνώσεις καὶ τὴν πείραν δεσμίους τῶν. Καὶ τὸσον μάλλον εἶναι ἐρριζωμένοι εἰς τὴν καρδίαν μας, ὅσοι νὰ μᾶς φαίνονται, ὅτι ἀποσπᾶται καὶ ἐν τῆς τμήμα, ἐὰν ἐληθῶμεν νὰ τὰς ἀποσπᾶσωμεν.

Δυστυχῶς οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθρώπων εἶναι δεῖλοί· καὶ ὁ παραμικρὸτερος πόνος τοὺς τρομάζει. Διὰ τοῦτο φοβοῦνται ν' ἀπερρίψουν, διὰ τοὺς δεκνύεται ὡς ἄχρηστον καὶ ἐπιβλαβές. Πολλοὶ δὲ πάλιν μολοῦσι ἐσωτερικῶς ἀποδομιμάζον πολλὰ ἄτοπα, ἐξωτερικῶς τὰ ὑποστηρίζουν χάριν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ συμφέροντός των.

Καὶ ὅμως μία ὑπάρχει δόξος πρὸς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν ἡ εὐνοία τῶν ἀτόπων προλήψεων, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐσμεύουν μὲ τὰς χρυσὰς τῶν ἀλύσις καὶ νεκρῶν καὶ τὴν ἰδικὴν μας ἀνεξαρτησίαν καὶ τῶν ὁμοίων μας τὴν εὐτυχίαν. Καὶ διὰ τὰ κατορθώθη τούτο, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ ΚΑΙΝΗ ΚΤΗΣΙΣ, ὅηλ. ν' ἀποτινάξῃ τὸ βᾶρος τῶν ἐσμεῶν του καὶ ἐν τῇ ἐλευθέρῳ τῶν ν' ἀναγνωρίσῃ ἡ μᾶλλον νὰ συναισθανθῇ, ὅτι πάντες ἀνεξαιρέτως, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ πεποιθήσεων ἔχουν τὰ αὐτὰ πρὸς αὐτὸν δικαίωματα. Διότι ἡ γῆ αὕτη, ἀφθόνη καὶ ἀδιακρίτως ποτίζεται ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἰδρώτα τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ γεωργοῦ, τοῦ ἐπισημόνου καὶ τοῦ ἐοργάτου εἶναι κοινὴ ἐξ ἴσου πατρὶς ὄλων, ὅσοι ἐργάζονται δι' αὐτήν.

Ὡς πρὸς αὐτὴν ἔν ἐν ὑπάρχει ἐπιτομὴ καὶ ἀκροβυστία Ἑλλην ἡ Σκύθης, ἀλλὰ πολὶται ἴσοι, σεβόμενοι καὶ τιμῶντες τὴν ἐλευθέρῳ καὶ τοὺς πόθους τῶν ἄλλων, ὅπως καὶ τὰ ἰδικά των. Πολὶται οὐτίνες δὲν δικαιούνται χάριν τῶν ἰδικῶν των συμφερόντων καὶ ἀπολαύσεων νὰ πιέζον τοὺς ἀδυνάτους ἢ νὰ ὑποσκάπτουν τὴν δύναμιν τῶν ἰσχυρῶν. Τῆς παραγωγίσεως θ' ἀκριβῶς τῶν λόγων τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐλνῶν ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ πόλεμος οὗτος, ὅστις ἐλέων νὰ ὑψώσῃ ἐδ' ἕνη τινὰ κατεργάσασε τὴν ὅλην ἀνθρωπότητα.

Διὰ τοῦτο, ἀφίητες κατὰ μέρος τὰς ἀνοήτους καὶ καταστρεπτικὰς προλήψεις, ἅς τείνωμεν χεῖρα βοήθειαι εἰς πάντας τοὺς δυστυχεῖς εἴτε ἡμετέρους εἴτε ξένους, γενόμενοι οὕτως ἀληθῶς καινὴ κτίσις, ὅπως μᾶς ἐπιβάλλει τὸ ἱερὸν μας εὐαγγέλιον.

ΚΤΑΣΦΙΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΦΤΕΡΑ ΣΤὸΝ ΑΝΕΜΟ

Μιά ἀπὸ τῆς τελευταίας καλοκαιρινῆς βραδιῆς, ποῦ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου χρωματίζει μὲ χρυσὸ καὶ πορφύρα. Ἦμεθα στὸ μπᾶρ τοῦ δημαρχιακοῦ κήπου· ἐνῶ οἱ φθόγγοι τῆς μουσικῆς γέμιζαν τὸν ἄερα ἀπὸ μελωδία, δυὸ νέοι ξαπλωμένοι μέσα σὲ ἀναπαυτικὰς καλαμιένιες πολυθρόνες, μιλοῦν μονάχοι τους, μακριὰ ἀπὸ τὸν συνηθισμένο κόσμον, μπρὸς στὸ τραπέζι καὶ μὲ τὰ παγωτά τους. Ὁ ἕνας, ποῦ νειώθει στὶς βραδυιάντικες ὥρες νὰ χρομετίζῃ μέσα του ὁ Πήγασος λέγει μὲ μιὰ λυπητερὴ φωνή:

« Βλέπεις, φίλε μου, εἶναι ὅπως αὐτὰ τὰ φύλλα ποῦ ὁ ἑσπερινὸς ζέφυρος, προάγγελος τοῦ φθινοπόρου, πέρνει ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ στριφογυρίζει σιγά σιγά, πρὶν πέσουν· εἶναι ἀκόμη πράσινα ἂν καὶ ἡ φλέβες τους κιτρίνισαν ἀπὸ τὴν ξηρασία, ἀλλὰ γιαντὸ φέρουν καὶ μέσα των ἕνα σύμβολον, τὸ πράσινον, χρῶμα τῆς ἐλπίδος καὶ τὸ χρυσοῦν, χρῶμα τῆς εὐτυχίας ».

« Αὐτὸ ὅμως δὲν τὰ ἐμποδίζει, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος μ' ἕνα νέφος καπνοῦ, νὰ κατηγτήσουν μιὰ μέρα κάτω ἀπὸ τῆς σκάρες ἐνὸς νεροχύτου τοῦ δρόμου ».

« Δὲν εἶναι καθόλου ἔξυπνο νὰ εἶναι κανεὶς παντοῦ ἀπαισιόδοξος. Τὰ καλλίτερα πράγματα ἔχουν τὸ τέλος των καὶ τὸ μόνον ποῦ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπατήσῃ ἀπὸ τὸν δημιουργὸν τους, εἶναι νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ τέτοια ζωτικὴ δύναμι ποῦ νὰ ποροῦν ν' ἀψηφίσουν τὴν καταστροφὴ τοῦ χρόνου, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Ἐρχομαι λοιπὸν καὶ πάλιν στὴν πρότασι ποῦ σοῦ εἶχα κάμη, νὰ ἰδρῶσωμε δηλαδὴ ἕνα ἰδιαίτερον περιοδικό, ποῦ δὲν θὰ ἔχη παρὰ μόνον ἐκλεκτοὺς ἀναγνώστας, καὶ ποῦ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ διάπλατο τὸν δρόμον τῆς δόξας ».

« Ἄ! Ἄ! πολὺ τρέχεις γιὰ τὰ δοῦμα, βγάζεις τὸ περιοδικό μου τὸ χοῦμα δὲν σημαίνει, πάντοτε θὰ εὐρεθοῦν ἀρκετοὶ ἀνόητοι, γιὰ ν' ἀγοράζον ἐκεῖνο ποῦ δὲν καταλαβαίνουν. Καὶ ὕστερα μέσον αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς σημαία, θὰ σπείρῃς τὴς θεωρίες τῆς νέας σχολῆς, ποῦ σκέπτεσαι νὰ ἰδρῶσῃς, καὶ ποῦ θὰ ἐπαναστατήσῃ τὸσον τὴν πεζὴν ὅσον καὶ τὴν ἔμμετρον λογογραφίαν. Ὁ

« Φρενοπαθισμός », τὸ σύστημα τοῦ τοῦ ὁποίου θὰ ἦσαι ὁ θεὸς, θὰ σὲ ἀμείψῃ κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν ἀποδοκμασίαν ὄλων — καὶ θὰ εἶναι λεγεῶνες δόλοκληροί — ὅσοι δὲν θὰ ἐννοοῦν τίποτε ἀπὸ τὰ γραφόμενα σου· κατόπιν οἱ Γλωσσολόγοι καὶ οἱ Φιλολόγοι θὰ ἐξερεθοῦν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐναντίον σου οἱ μὲν διὰ νὰ σὲ χαρακτηρίσουν ὡς ἡλίθιον, οἱ δὲ διὰ νὰ ἀνακαλύψουν μέσα στὰς σκέψεις σου σημεῖα μεγαλοφυΐας, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν.

— Εἰρωνεύεσαι;

— Καθόλου· σοῦ περιγράφω μόνον τὴν πιθανὴν συνέχειαν τῶν γεγονότων καὶ καθὼς βλέπεις κάμνω ν' ἀνοίξω καὶ τὸ ῥόδα καὶ σπάνω τ' ἀγκάθια τους.

— Μὰ δὲν εἶσαι σοβαρὸς. Ξεύρεις πόσο εἶμαι σὲ ὅλα ἐκλεκτικὸς καὶ πῶς ὅταν θέλω νὰ κάμω κάτι, θέλω ἀπολύτως νὰ ἦναι κάτι καινούργιο καὶ ἀνέκδοτο.

— Ἄ! τὸ ἀνέκδοτο, ἔ, καλὰ, ἅς ποῦμε καὶ γι' αὐτὸ κάτι, ἀφ' οὔ ἐπομένως νὰ συζητήσωμε σοβαρὰ. Ὅριστε, μὲ κάμνον καὶ σκάνω στὰ γέλια, ὅλοι σας μὲ τὸ ΑΝΕΚΔΟΤΟ σας, κ' ἂν νομίζετε πῶς μ' αὐτὸ τὸ κολοκῦθι θὰ προκόψῃ ἕνα περιοδικὸ καὶ θὰ γίνῃ περιζήτητο ἀπ' τὸ δημόσιο νομίζω πῶς κρίνετε πολὺ ἄσχημα τὸ γούστο τοῦ δημοσίου αὐτοῦ. Τὶ ἀνέκδοτο; τίνας ἀνέκδοτο; Ἄ, ξεύρω καλὰ, ὅτι, ἄλλοῦ ἰδρῶθησαν περιοδικὰ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

« Δημοσιεύει μόνον ἀνέκδοτα ἔργα » καὶ ὅτι ἡ ἐπιτυχία των ἠΐθεσε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν, ἀλλὰ τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ ἔφερον τὴν ὑπογραφὴν προσωπικότητων τῆς λογογραφίας καὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἐξοχότητων, γνωστῶν ἀπὸ τὸ δημόσιον, τῶν ὁποίων τὰ προηγούμενα ἔργα ἦσαν τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ διεγείρουν κάποια δικαιολογημένη περιέργεια γιὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων τοῦ μέλλοντος. Αὐτὸ εἶναι τὸ φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν ἀνέκδοτο, τὸ ἀνέκδοτο, ποῦ βγαίνει ἀπὸ ἕνα περιοδικὸν διὰ νὰ γίνῃ μιὰ ἐπιτυχία στὸ βιβλιοπωρίον, τὸ ἀνέκδοτο ποῦ στοιχίζει, ἀλλὰ καὶ ἀξίζει πολὺ, ποῦ μορφώνει καὶ γοητεύει, καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἀληθινὸ ἀνέκδοτο, γιὰτὶ εἶναι ἔργον ἀνθρώπων ποῦ ἐμελέτησαν καὶ ἐγραψαν ἀρεκτά, ὥστε νὰ μὴ ἐπαναλάβουν παλὰ πράγματα μὲ ἄλλη μορφή. Ἐνῶ σὺ, τὶ ἀνέκδοτο ὑπόσχεσαι στοὺς ἀναγνώστας

σου; Μήπως τὰ πεζὰ σου; Διὰ σὲ καὶ μερικὸς φίλους σου μπορεῖ νὰ εἶναι ὀλύμπεια, τί θὰ ἔλεγε ὅμως ἕνας ἀληθινὸς κριτικὸς, ποῦ ἡ τέχνη του εἶναι νὰ διορθῶν τὰ λάθη τῶν ἄλλων; Μήπως τοὺς στίχους σου; Χτυποῦν εὐμορφα στ' αὐτὶ μας, καὶ πολλὰ κορίτσια ἐρωτευμένα μὲ τὸ ἰδεῶδες καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ θὰ ἤθελαν νὰ σὲ φιλήσουν στὰ χεῖλη ὅταν τοὺς ἀπαγγέλλεις, ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀξίζουν καὶ τὸν κόπον νὰ τυπωθοῦν;

— Εἶσαι ὑπερβολικὸς, φίλε μου. Σὲ βεβαίῳ ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς διάσημος γιὰ νὰ γραφῇ σωστὰ καὶ εὐμορφα. Ἡ λογικὴ δὲν βρίσκεται μόνον στὰ βιβλία καὶ ἂν κανένας ἔπρεπε νὰ εἶναι σοφὸς γιὰ νὰ γράψῃ ποιὸς θὰ τολμήσῃ νὰ γεννήσῃ ἀκόμη κ' ἕνα χρονογράφημα;

— Διαστρέφεις τὸ ζήτημα, Δὲν εἶπα, ὅτι γιὰ νὰ κάμῃ κανεὶς ἕνα καλὸ ἔργον πρέπει νὰ εἶναι βραβευμένος ἀπὸ ἀκαδημίαν ἢ καθὰς ἀκόμη, κ' ἕνας νέος σὰν ἐμᾶς, ἔχει ἀπὸ τὴν ζωὴν του μερικὲς σκιῆς, ζωντανὲς ἀλλὰ ἀφάνταστες, πῶς μπορεῖ νὰ διηγηθῇ μ' ἕνα ἀπλό τρόπο Ὁ Shakespeare ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ζωὴ παρουσιάζει περισσοτέρας εἰκόνας ἀπὸ ὅσας δύναται νὰ ὀνειρευθῇ ἡ φαντασία; Καὶ ἂν ὁ La Bruyere τοῦσε σήμερον θὰ ἔλεγε ὅτι τὸ πᾶν ἐγράφη ἀπὸ ἕξ χιλιάδων ἐτῶν, ἀφοῦ δὲν πιστεύω οἱ πρόγονοί μας νὰ ἤσαν εὐκαιρίαν ν' ἀναφέρουν τίποτε ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων, ὅπως τὸ τηλέφωνον, τὰ τραίμα, κ.τ.λ.

— Ἐ, καλὰ, βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ὑπάρχει ὕλη γιὰ μᾶς τοὺς νέους, ὅπου μποροῦμε νὰ γυμνάσωμε καὶ τὸ πνεῦμα μας καὶ τὸ ὕφος μας. Ἡ τέχνη εἶναι ἕνας θεὸς ποῦ δὲν δέχεται παρὰ γέροντος μόνον ἱερεῖς. Ἦμεῖς οἱ νέοι λοιπὸν ποῦ νοιώθουμε περισσοτέρῃ ζωὴ καὶ περισσοτέρου αἵμα μέσα μας χροεστοίμε ν' ἀνατρέψωμε τὸ παλὰ τοῦ θυμαστῆρα καὶ νὰ καθοδηγήσωμε τὴν λατρείαν του σ' ἕνα καινούργιο ἰδεῶδες.

— Δηλαδὴ, κατὰ σὲ, πρέπει νὰ πετάξωμε τὴν ἀρχαία τέχνη ποῦ ἔφερε τὴν χαρὰ καὶ τὴν δόξα. Ἄ! δυστυχῆ! πόσο ἄλλοι πρὶν ἀπὸ σὲ εἶχαν τὸ ἴδιο ὄνειρον καὶ κατήντησαν στὸ Φρενοκομεῖο!

Ἡ παρουσία μιᾶς νέας κυρίας τοὺς ἠνάγκασε νὰ διακόψουν τὴν συζήτησιν. Ἡ ὦρα τῆς μοναξιάς εἶχε παρῆλθει.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Εἰς τὴν πλουσίαν χορεύει τῶν κα-
ταστημάτων τῶν νεωτερισμῶν προστί-
θεται καὶ ἓν ἀκόμη. Ἀπὸ θᾶ μᾶς ἦτο
ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν αἱ προκλητικαὶ
τοῦ προθῆκαι καὶ αἱ προκλητικώτεροι
εἰς ὑποσχέσεις διαφημίσεις δὲν ἐκί-
νον τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν.
Μὲ τὴν ἐλπίδα λοιπὸν ὅτι ἐκεῖ θὰ εὐ-
ρωμεν ὅ,τι ζητοῦμεν καὶ καλλίτερον καὶ
συμπεριεπὲς σπειδόμεν νὰ τὸ ἐπισκεφ-
θῶμεν.

Τὸ ἐνδιαφέρον μας αὐτὸ εἶναι ἡ
πρῶτη ὑποστήριξις του, ἡ ἐπίσκεψίς
μας ἡ προαγωγή του. Ἡ δὲ ἰδέα ὅτι
πράγματι εὐρωμεν ἐν αὐτῷ τὸ ἀρεστότε-
ρον ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ συμφεροντός μας
εἶνε ἡ τελεία ἐπιτυχία αὐτοῦ. Τὸ ἴδιον
συμβαίνει καὶ ἂν τὸ κατ'ὄψιν αὐτὸ
εἶνε παντοπωλεῖον ἢ ὀπωροπωλεῖον ἢ
ὅ,τι δήποτε ἄλλο.

Καὶ ζαχαροπλαστεῖον ἂν ἦνε δὲν
κατεξανιστάμεθα οὔτε προλέγομεν μετὰ
θετικότητος τὴν ἀποτυχίαν αὐτοῦ βασι-
ζόμενοι εἰς τὴν φοβερὰν ὑπερήμνησιν τῆς
ζαχαρώσεως, Διότι ἂν ὁ Α. καὶ ὁ Β. δὲν
ἤμποροῦν νὰ φάγουν οὔτε ἐν τεμάχιον
μπακλαβᾶ δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον
καὶ εἰς τὸν Γ. Αὐτὸς ἀγοράζει ὀλόκλη-
ρον τὸ τεψί. Καὶ οἱ ὅμοιοι του τὰ ἴδια.
Καὶ ἐκεῖ ποῦ τὰ ἰδικὰ μας μάτια ἐβλε-
παν τελείαν ἀποτυχίαν αἰφνης βλέπουν
ἐκστατικά ὅτι ὁ ἀνόητος καθ' ἡμᾶς ἐπι-
χειρηματίας ἦτο πολὺ ἐξυπνότερός μας
καὶ ἡ ἐπιχειρήσις ἐκεῖνη ἢ ὅποια ἐκ
τῶν προτέρων ἦτο δῆθεν καταδικασμένη
ἀποβαίνει ἀνεπίστως πλουτοδοτὴς πηγῆ.
Αὐταὶ εἶναι αἱ συνήθειαι ἐντυπώσεως καὶ
σκέψεις ἐπὶ τῶν νεοστὶ προβαλλόντων
πρὸς ἐξυτηρήσειν τῶν ὀλίκων ἡμῶν
ἀναγκῶν.

Ὅποια ὅμως εἶνε ἄρα γε αἱ ἐντυπώ-
σεις καὶ σκέψεις τοῦ κοινοῦ ὅταν πρὸ
αὐτοῦ ἐμφανίζεται ἐπιχειρήσις ὑποσχο-
μένη μὲν τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα μὴ
παρέχονσα ὅμως ὕλικὰ καὶ ὄπτις τὰς
περὶ τούτου ἀποδείξεις; Δυστυχῶς αἱ
τοιαῦται ἐπιχειρήσεις δὲν εἶναι ὅσον ἀρ-
μόζει εὐπρόσδεκτοι. Ἐμφανίζεται λόγου
χάριν δειλὰ δειλὰ ἀλλὰ μὲ ὑψωμένην
τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ συναίσθησιν τῆς ἁ-
ξίας καὶ τοῦ σοβαροῦ προσορισμοῦ αὐτῆς
ἡ παρούσα Ἐπιθεώρησις Ὅποια ἡ ὑπο-
δοχὴ τῆς; Ὁχ ἀδελφε, δὲν μᾶς ἐφθανε
τὸ Ἄπ' Ὅλα καὶ μᾶς παρουσιάσθη καὶ
ἄλλο περιοδικόν; Σηκώνει τώρα ἡ πε-
ρίστασις τέτοια περιττὰ ἔξοδα; Αὐταὶ
καὶ αἱ παρόμοιαι φιλοφρονητικαὶ ἐκφρά-
σεις θὰ ὑποδεχθοῦν τὴν ἐμφάνισιν αὐ-
τῆς. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ με-
ρικοὶ θὰ φθάσουν καὶ εἰς τὸ σημεῖον νὰ
ἐλεεινολογήσουν τὸν ἐπιχειρηματίαν ἐκεῖ-
νον, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ πωλῆ ψωμιά ἢ
ὀπωρικὰ ἢ πετρέλαιον διὰ φωτισμὸν
πωλεῖ γνῶσεις διὰ φῶτιον.

Λοιπὸν ἀφοῦ τοιαύτη θὰ ἦναι ἡ ὑ-
ποδοχὴ τοῦ κοινοῦ ἄρα καὶ ἡ ἐπιχειρή-
σις εἶνε καταδικασμένη ἐκ τῶν προτέ-
ρων. Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς μολονότι
φαίνεται φυσικὸς καὶ ὅμως δὲν ἰσχύει
εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Διότι ὁ ἐπι-
χειρῶν τοιοῦτον ἔργον δὲν ἀποβλέπει
εἰς τὴν ἄμεσον ἐντὶ πωσιν. Λαμβάνει κυ-
ρίως ὑπ'ὄψιν, ὅτι τὸ πᾶν κοινὸν διὰ νὰ
ὑποστηρίξῃ ἔργον τι πρέπει ὡς εἶπομεν

νὰ εὖρη ἐν αὐτῷ ἄμεσον ἐνδιαφέρον καὶ
συμφέρον. Ἀντὶ λοιπὸν νὲ ἐλεεινολογήσῃ
καὶ αὐτὸς τὴν κοινωνίαν διὰ τὴν τοιαύ-
την παραγνώρισιν, ἀπ' ἐναντίας ἀναλαμ-
βάνῃ τὸν μέγαν ἠθικὸν ἀγῶνα νὰ τὴν
διάφοτίσῃ καὶ τὴν καταστήσῃ ἱκανὴν
ὥστε ν' ἀνευρίσῃ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ τὰ
πραγματικῶς καλὰ καὶ συμφέροντα.
Ὅταν δὲ ἡ κοινωνία φθάσῃ εἰς τὸ ὑψη-
λὸν τοῦτο σημεῖον ὥστε νὰ διακρίνῃ
εὐκρινῶς τὸ ἠθικὸν αὐτῆς συμφέρον τότε
βεβαίως ἐπακολουθεῖ ὡς ἠθικὸν αὐτῆς
συμφέρον τότε βεβαίως ἐπακολουθεῖ ὡς
φυσικὴ συνέπεια τὸ ἄμεσον αὐτῆς ἐνδι-
αφέρον. Τὸ ἐνδιαφέρον φέρει τὴν ὑπο-
στήριξιν καὶ ἡ ὑποστήριξις ἀσφαλῆ καὶ
βεβαίαν τὴν ἐπιτυχίαν.

Εὐχομαι λοιπὸν εἰς τὴν νέαν "Ἐ-
πιθεώρησιν", τοιαύτην εὐδοκίμωσιν,
ὥστε αὐτὴ μετὰ τῆς πρεσβυτέρας αὐτῆς
ἀδελφῆς νὰ καταστήσῃ τὴν κοινωνίαν
τοιαύτην ὥστε νὰ λέγῃ «δὲν μᾶς ἀρκεῖ
ἡ πνευματικὴ τροφὴ τῶν δύο σας ἐτέλο-
μεν καὶ ἄλλην».

ΔΟΜΝΑ Ι. ΠΩΣΗΦΙΔΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΝ — ΜΟΥΣΙΚΗ

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Μετὰ τετραετὴ ἔλλειψιν οἰασθῆ-
ποτε καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως ἡ
πόλις μας ἠτύχησε ν' ἀποκτήσῃ
ἴδιον θεατρικὸν ὄμιλον. Ἡ εὐγενὴς
προτοβουλία μερικῶν φιλοτίμων νέ-
ων, οἵτινες ἀπὸ διειτίας περιήπου
πολλὰς κατέβαλλον προσπαθείας
πρὸς διαμόρφωσιν καιαλλήλων προ-
σώπων καὶ σύμπυξιν ἐνὸς θιάσου
ἔφερον ἐπὶ τέλος τὸ ποδοῦμενον
ἀποτέλεσμα. Βεβαίως τὸ ἐπιτελεσθὲν
ἔργον πολὺ ἀπέχει τῆς τελειότητος,
ἀποτελεῖ ὅμως ἐν μέγα βῆμα πρὸς
τὰ ἔμπροσ καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μάλ-
λον εὐχάριστον ὄλων. Μερικοὶ ἀπαι-
τητικοὶ συνειθισμένοι μὲ τὴν πολὺ
τελειότεραν ἐργασίαν ξένων ὀμίλων
δὲν μένουσιν διόλου ἱκανοποιημένοι·
ὡς λάβουσαν ὅμως ὑπ'ὄψιν πόσον
κοπιῶδες εἶναι τὸ ἔργον τῶν ἠθο-

ποιῶν μας, μὲ τὴν δυσκολίαν ἔχον
ν' ἀντιπαλαίσουν τόσον διὰ τὸν κα-
ταρισμὸν ἐνὸς ἐκάστου ὅσον καὶ
διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ ὀμίλου,
πρὸ παντός δὲ ὅταν ἡ ἐργασία αὐ-
τὴ ἀποτελεῖ διὰ πλείστους ἐξ' αὐτῶν
τὸ πρῶτον τῶν βῆμα. Γενικῶς, ἐ-
παναλαμβάνομεν τὸ ἔργον, εἶναι
κατὰ πολὺ ἔλλειπες· ὁ θιάσος ὅμως
τελειοποιήσιν, ἀρκεῖ μόνον τρία τινὰ
νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τῶν ἰδι-
νόντων:

1ον Συνοχὴ μετὰ τῶν ἀπαρτι-
ζόντων τὸν θιάσον μελῶν καὶ ἀπο-
φυγὴ πάντων τῶν προσωπικῶν ζη-
τημάτων.

2ον Καταβολὴ ὅσον τὸ δυνατόν
περισσότερας προσοχῆς περὶ τὴν δι-
ανομὴν τῶν ρόλων καὶ τὴν ἐκγύ-
μνασιν τῶν μελῶν καὶ

3ον Μεγάλῃ ἐπιμέλειᾳ περὶ τὴν
διόρθωσιν τῶν προκυπτόντων σφαλ-
μάτων.

Τοιαύτη ἡ γνώμη ἡμῶν ἐν ὀλί-
γοις προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσῃ
ἀναλυτικώτερον κριτικὴν ἐν' ἣ θὰ
πραγματευσθῶμεν ἰδιαιτέρως δι' ἕνα
ἐκαστον τῶν κυριωτέρων παραγόντων.

M. M.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἄρτος λαοῦ,
διηνεκῶς πεινῶντος.

CHATEAUBRIAND

Παρατηρήθη ὅτι οἱ μᾶλλον περι-
φρονούντες τὸ χρέμα, κατὰ παρά-
δοξον συνδιασμὸν εἶνε οἱ περισσό-
τερον ἔκδοτοι εἰς τὰς ἡδονάς, τὰς
ὁποίας παρέχουν τὰ χρήματα.

WILLIAM TRASK

Ἡ σιωπὴ μόνον εἶναι μεγάλη,
ὅλα τὰ ἄλλα ἀδυναμία.

A. DE VIGNY

Τὸ καθῆκον διαρκεῖ ὅσον ἡ ζωὴ
μας.

Ἡ Ἐπιθεώρησις δὲν πρέ-
πει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ σαλόνι
κάθε καλῆς οἰκοδοσποίνης.

ΣΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΓΥΝΑΙΚΑ

"Ὅλα σὲ σὰς χρεωστοῦμ' ἐμεῖς σ' ὅλες ἀπ' ἀκρῆ ὡς ἀκρῆ,
ἀπὸ τὸ γέλιο ὡς τὸ φιλὶ καὶ ἀπ' τὸ φιλὶ ὡς τὸ δάκρυ·
σὲ σὰς, γυναῖκες, τῆ ζωῆ καὶ τῆς ζωῆς τῆς χάρες,
χαρὲς καὶ λύπες καὶ καύμους καὶ ἀγάπες καὶ λαχτάρεις,
τῆς κούνιας τ' ἀργοκούνημα, τοῦ τάφου τ' ἀγιοκέρι·
Τὰ βελουδένια μάτια σας καὶ τ' ἀπαλὸ σας χέρι
δίγουν τὰ χάρια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ τὰ χάρια·
ἐσεῖς συχνογεμίζετε τὴ σκέψι μας τὴν ἄδεια,
σκορπίζετε στὴν ἄβυσσος τῆς νύκτες πόθων στεῖρων
ὡ σεῖς, ροδόκρινες αὐγῆς τῶν σκοτεινῶν ὀνείρων!

Γιὰ νὰ χωρῆσῃ μεσ' τὸ νοῦ καὶ ὁ νοῦς γιὰ νὰ τὴν νοιώθῃ
μιὰν ἀπὸ σὰς ἐδιάλεξεν ἡ Ἰδέα καὶ ἐσαρκώθη.
Μηδὲ κανένα σύννεφο, μηδὲ κανένα ἀστέρι,
μηδὲ τὸν ἥλιο ἐδιάλεξε στὸν κόσμον νὰ τὴν φέρῃ·
— Ἡ μυρωδιά εἰν' ἀνεγγικτὴ, μὰ τὸ ἀνθος θέλει γλάστρα—
Πεῖδ ἀνάλαφρα ἀπ' τὰ σύννεφα, πεῖδ λαμπρὰ ἀπὸ τὰστρα
καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο πεῖδ ἔσθρα, καί, τὰ γυναῖκα ἐσπλάχνα
ἐφτέρωσαν τὰ ἀφτέρωτα καὶ ἐφώτισαν τὴν ἄγνα
καὶ ἐθέρμαναν τὰ πέρατα τῆς γῆς τὰ παγωμένα.
Γονατιστὸς σὲ προσκυνῶ, γλυκεῖα καὶ θεία Παρθένα!

Μὲ λύρα γλυκοστέναντὴ φλέγοντας σὰς, θὰ φάλο
ὅ,τι εἶναι ὄρατο καὶ ὅ,τι καλὸ μὲ μᾶς καὶ ὅ,τι μεγάλο.
Ἐδιάβανα στὰ ξώστρατα ποῦ ἀγκάθια εἶναι γεμάτα
καὶ μιὰ ἀπὸ σὰς μ' ἐτράβηξε στὴς εὐτυχίας τῆ στρατά
νὰ περπατῶ ξεκούραστα μαζὶ τῆς πλάι μὲ πλάι...
Γυναῖκες μὲ τὸ γέλιο σας ἡ πλάσι ὅλη γελᾶει!
Μιὰν ὥρα μόνον ἂν λείψετε θὰ γίγῃ ὁ κόσμος μῆμα,
θὰ βόγγῃ ὁ ἀγέρας θλιβερά, θὰ γόγγυε τὸ κύμα
καὶ ὅσον διαβαίνω ἐὰ ἔρω τὴ λύπη πάντα ἐμπερὸς μου.
Γιατὶ θὰ λείψῃ ἡ ὁμορφιά ποῦ εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου.

Στὸν τάφο τοῦ Σωτήρος μας, πρὶν γλυκοφέξῃ ἀκόμη,
ἐσεῖς ἐπροτοπήγατε, Ἰωάννα, Μαρία Σαλώμη
καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ ἀδειανοῦ τοὺς μαρμαρένους τοίχους
ἐσεῖς ἐπρωτακούσατε τῆς νέας ζωῆς τοὺς ἤχους·
ἐσεῖς, πρωταντικροῦζοντας τὴ ζωντανὴν Ἀλήθεια
καὶ τῆς ἀγάπης τοὺς παλμοὺς ἐνοιώσατε στὰ στήθια

καὶ φτερωτὲς σὰν τὴ χαρὰ, γοργεῖς σὰν τὸν ἀγέρα
ἐκράξατε τὸ μῆνυμα στὸν κόσμο πέρα ὡς πέρα
καὶ ἀπ' τῆ φωνῆ σας ἀνοιξαν γιὰ μᾶς καινούργιοι ὄρμοι...
Ἐδλογημένες τρεῖς φορές, Ἰωάννα, Μαρία, Σαλώμη!

I. ΠΩΔΕΜΗΣ

Η ΕΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ἡ «ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ» εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας κα-
τεβλήθη μεγάλη γνώσις τῆς καλλιτεχνικῆς συμμετρίας — ὡς
ἐκφράζονται καὶ αὐτοὶ οἱ τεχνοκρίται — εἶναι ἔργον ποιη-
τικῆς φαντασίας. Εἶναι τὸ πρᾶγμα ὀλίγον ξένον ἂν ὄχι
καὶ ἀγνωστον πρὸς ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς δὲν καταγίναμεν ὡς
οἱ βόρειοι λαοὶ μὲ πολλὰ κομπολόγια καὶ μὲ ἐσταυρωμένους.
Μεγάλᾳ βιβλία καὶ γονδρά ἔχομεν πολλοὺς αἰῶνας νὰ ἀνοί-
ξωμεν, τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ σκελετοῦ μόνον οἱ φοιτηταὶ τῆς
ιατρικῆς λαμβάνουσιν ἐνίοτε ὑπ' ὄψιν εἰς τὰς μελέτας των.
Πράγματι, τὸ φθαρτὸν τῶν ἐπιγείων ἄλλως ἡμεῖς ἐκ-
φράζομεν, ἀλλ' ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ποιητικοῦ ἡμῶν λαοῦ
δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ λογίζεται ὡς ἀλάνθαστον κριτήριον καὶ
ξένων ἀριστοτεχνιῶν, τῶν ὁποίων ἡ γνώσις πρέπει νὰ
πληθυνθῇ ἐπίσης μέχρι τῆς μορφώσεως νέας ἰδικῆς μας
τέχνης.

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Μὲ πόνο στὴν καρδιά καὶ μὲ πικρὸ παράπονο στὰ χεῖ-
λη βλέπω ποῦ τὸ καλοκαίρι μᾶς ἄφισε γεῖα.

Ὁ οὐρανὸς τώρα πῆρε τὸ μολυβένιο χρώμα του καὶ τὰ
μελανὰ σύννεφα ποῦ σκιάζουν τὸν ἥλιο μοῦ πλακώνουν τὴν
ψυχὴ. Τὰ λουλουδία μαραθῆκαν καὶ αὐτὰ, στὸν κῆπο μας
καὶ τὰ δένδρα μοιάζουν γιγάντιοι σκελετοὶ ξεγυμνωμένοι.
Τὰ φύλλα κίτρινασαν καὶ σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀγέρα ξεκολ-
λοῦνε καὶ πέφτουν ἕνα ἕνα κατὰ γῆς σχηματίζοντας ἕνα
κίτρινο στρώμα. Τώρα ἄρχισε νὰ πέφτῃ ψιλλὴ βροχὴ καὶ ἡ
φύσι γίνεται πῶ μελαγχολικὰ ἀκόμα. Τὸ βρεγμένο χῶμα
μυρίζει δυνατὰ καὶ μοῦ θυμίζει τὸ χῶμα ποῦ θὰ σκεπάσουνε
μιὰ μέρα τὸ νεκρὸ μου. Εἶνε φθινόπωρο. Ἡ φύση λυπημένη
κλαίει καὶ παραπονιέται γιατί ἔχασε τὴν προτιμὴν τῆς ὁ-
μορφιάς. Τώρα ἡ φύση μοιάζει τὴν καρδιά μου ποῦ βλέπει
μὲ πόνο καὶ παράπονο νὰ σβύνουν καὶ νὰ χάνονται ἕνα-
ἕνα τὰ πῶ γλυκὰ τῆς ὄνειρα.

Μαριάνθη Μαρμαρᾶ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΛΕΘΡΙΑ ΚΗΛΛΟΝΗ

Ἡ ὄραιοτάτη γυναῖκα τῆς Γαλλίας, ἡ ἐξοχωτάτη
καλλονὴ τῆς αὐτῆς τῶν Παρισίων, κατὰ τὸ ἔτος 1710
μέχρι τοῦ 1716 ἦτο ἡ βαρωνίς de Barabère. Ἡ ἑξαι-
σία αὐτὴ καλλονὴ, ἡ ὁποία ἐξητήθη ὑπὸ ἀναριθμῆτων
μνηστήρων ἀλλ' εἰς οὐδένα κατεδέχετο νὰ δώσῃ τὴν
χερὰ τῆς, ἐγένετο αἰτία τῶν ἐξῆς συμφορῶν:

Ὁ μαρκήσιος Montmorency ἐδολοφονήθη ὑπὸ
ἀγνώστου ἀντραστοῦ τοῦ πρὸ τῆς οἰκίας τῆς βαρωνί-
δος. Ὁ κόμης de Jussac ἠτύχτησεν κρημνησθεὶς
ἀπὸ τοῦ παραθύρου του, ἐν παραφορᾷ ἔρωτος καὶ
ἀπελπισίας. Δύο ἀδελφοὶ Lecheval ἔπεσαν θύματα
τοῦ ἔρωτος τῶν πρὸς τὴν βαρωνίδα φονευθέντες ἐν
μονομαχίᾳ. Ὁ ἱππότης de Blasme ἐδολοφονήθη ἐν
τῇ ἀμάξῃ του ὑπὸ ἀγνώστων ἀντραστῶν καθ' ἣν
ὥραν περιέμενον ἔξωθεν τοῦ θεάτρου ὅπως ὀδηγήσῃ
τὴν βαρωνίδα εἰς τὸ θεατρεῖόν τῆς Ὁ κόμης Gisors
ἠτύχτησεν δηλητηριασθεὶς, διότι ὡς μνηστὴρ ἀπε-
κρούσθη ὑπὸ τῆς βαρωνίδος, ὁ δὲ Gernay παρεφρό-
νησεν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ἔρωτος πρὸς αὐτήν. Τὸ φο-
βερώτατον πάντων ἐπραξεν ὁ πλοῖαρχος de Vieuville,
ὁ ὁποῖος μὴ θυνάμενος νὰ εἰσακουσθῇ ὑπὸ τῆς βα-
ρωνίδος καὶ ἀπελπισθεὶς, ἐτίναξεν εἰς τὸν ἀέρα
δι' ἐκρηκτικῶν ὑλῶν τὴν φρεγάταν, τῆς ὁποίας ἦτο
διοικητὴς καὶ ἐθανάτωσεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ διακοσίους
ἀκόμη ἀνθρώπους.

ΑΣΤΕΙΑ

- Πῶς ἐφορτώθηκες αὐτὸ τὸ παράθυρο καὶ ποῦ πηγαίνεις; ἐρωτᾷ ἀπλοῦκὸν χωρικὸν εἰς γνώριμος.
- Πηγαίνω, κύρ Γιάννη μου, στὴν Πόλη. — Καὶ τί θὰ κάμῃς μ' αὐτὸ ἐκεῖ;
- Πῶς τί θὰ κάμω! Δὲν διάβασες σήμερον στὴν ἐφημερίδα ποῦ νοικιάζεται ἕνα παράθυρο εἰκοσι λίρες γιὰ τὴν πε-
ρίωσιν τοῦ ξίφους;
- Ὁ μπουλγουρτζῆς στὴν ἐρωμένη του:
- Σὲ πόση ὥρα πάει τὸ βαπόρι στὸ νησί;
- Σὲ μιάμισον ὥρα εἴμαστε ἐκεῖ.
- Καλὰ, καὶ ὅταν πάρωμε πρῶτὴ θέσιν;

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΡΑΔΙΟΛΟΓΟΣ ΧΟΛΤΣΚΝΕΧΤ. Ἡ πόλις μας τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐφιλοξένησε τὸν μέγαν Βιενναῖον ἐπιστήμονα Χόλτσκνεχτ, τὸν σοφὸν θεμελιωτὴν τῆς Ραδιολογίας καὶ διευθυντὴν τοῦ ἐν Βιέννῃ Καισαροβασιλικοῦ Ραδιολογικοῦ Ἐνστιτούτου, ὅστις εἰς δγκωδέστατον καὶ περιοποῦδατον ἔργον του προσφάτως ἐκδόσθ' ἐπὶ τὸν τίτλον «Ραιτγεολογία» ἐκδίδει ὅλα τὰ κατὰ τὴν τετραετὴ διάρκειαν τοῦ πολέμου συγκροτηθέντα ραδιολογικὰ παρίσματα. Ὁ ἐν τῶν ἀρχαίων καὶ προσφιλῶν του μαθητῶν ὁμογενὴς λατὸς κ. Α. Μαρμέλης, τὸν δόποιον δὲν παρέλιπε νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ διάσημος καθ' ἡγήτης, παρέθεσε τὴν παρελθούσαν Δευτέραν δεῖπνον πρὸς τιμὴν του.

ΠΡΩΩΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ. Μετὰ λύπης πληροφοροῦμεθα τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ μόλις 23ῶν ἀνοίξεων φιλοτίμου καὶ χρηστοῦ νέου Συμεὼν Σ. Κεσίουλου, ἀποφύτου τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἔπεσε θῦμα νόσου τελευτήσας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Τῇ καιρίως τραυματισθεῖσα οἰκογενεῖα αὐτοῦ εὐχόμεθα παραμυθία.

Θ. Ν.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ. Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα τὴν στέψιν τοῦ κ. Κ. Γαϊτάνου μετὰ τῆς με πολλὰ χάριτας νεοκοιμημένης δεσποινίδος Φρονῆ, τελεθεισῶν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ Δέσχη τοῦ Μακρήμιου ἐν μέσῳ ἀπειρῶν καὶ ἐκλεκτῶν κόσμου. Παράνυμφος ἦτο ὁ κ. Τάσος Βακαλόπουλος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνοντο τὰ ἑσπέρια συγχαρητήρια μας. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἀπεκρίσαν τὰς ὀραιοτέρας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἀριστοκρατικῆς ταύτης τελετῆς, ἧτις ἀφῆκε ἱστορικόν.

ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ἜΡΓΑ ΕΝ ΤΣΕΓΚΕΛΚΙΟ.— Ἀνὸ ἀγαθουργίᾳ καὶ ἀξιάγαστα ἔργα κοινῆς ὠφελείας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ φιλότιμος κοινότης Τσεγκέλκιοι. Πρῶτον τὸ πρὸ τινῶν μηνῶν ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῆς νεολαίας συστήθ' ἐν καὶ μίαν εὐδοκίμως καὶ ἐπωφελῶς λειτουργοῦσαν συσσίτιον καὶ δεύτερον τὸν σύλλογον τῶν ἑρασιμόλων ὅστις πρὸ δύο περίου ἐτῶν συστηθεὶς ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον τὴν κοινωφελῆ φιλόμουσον αὐτοῦ ὀρεῖν. Καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ συσσίτιον σύμπασα ἡ κοινότης ὡς εἰς ἄνθρωπος μέγα καὶ ζωηρὸν ἐπεὶ εἴχατο ἐνδιαφέρον, ἰδίᾳ ὁμοῦ δέον νὰ ἐξαρθῇ ὁ φερμονεγὸς ζήλος τῶν ἐγγενεστάτων τοῦ προαστείου δεσποινῶν: Α. Νομισματίδου, Α. Τζάντζαρη, Α. Παπαδοπούλου, Α. Κουκουλομάτη, Α. Μελέγγουλου, Α. Τάσκου, Α. Μπουζούρα, Β. Βαλασμάκη, Β. Χαβιατζόγλου, Θ. Πέτρογλου, Θ. Χρηστίδου, Κ. Βογιατζόγλου Κ. Παπαδοπούλου, Μ. Γαλιότη, Μ. Ζαφειρίδου, Μ. Καράλη, Μ. Κρίδα, Μ. Καραποπούλου, Μ. Καλούδη, Π. Μανιάδου, Α. Μαρίνου, Σ. Ρωμανίδου, Χ. Παπαδοπούλου καὶ λοιπαὶ ὧν μᾶς διαφεύγουσι τὰ ὀνόματα, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀνὰ μίαν ἡμέραν ἐντὸς ἡμερῶν ἰσαρίθμων πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπηρετουσῶν, ἐστὶν ἐπιτετραμένη τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἐπαγρύπνησιν τῆς μαγειρικῆς τοῦ συσσιτίου βοηθουμένη καὶ συμπαροστατουμένη ὑπὸ εὐγενεστάτων δεσποινίδων ὧν ἀναγκαζόμεθα εἰλεῖν χρόνον νὰ παραλείψωμεν τὰ ὀνόματα. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ συσσιτίου. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν σύλλογον τῶν ἑρασιμόλων, τοσοῦτον οὗτος ἐξήγειρε καὶ ἐξεπηρέτησε τὰ μουσικὰ αἰσθήματα τῶν δεσποινίδων τοῦ προαστείου ὥστε οὐδεμία σχεδὸν ἐξ αὐτῶν ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς περιουσίας καὶ τάξεως ὑπάρχει ἀμέτοχος τῆς μουσικῆς ὀράσεως καὶ κινήσεως τοῦ ἑρατεινοῦ προαστείου ἀλλὰ πᾶσαι ἀνεξαιρέτως τυγχάνουσι ἐπιτεδομένοι εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς παίζουσαι ἐκάστη ἰδίᾳ ἀνὰ ἑν μουσικὸν ὄργανον, ὅλαι δὲ ὁμοῦ κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ συλλόγου ὀριζόμενας συνθέσεις καὶ περιπτώσεις συνεργάζονται ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ὀργάνων ἀποτελοῦσι θαυμάσια πολυφθόγγον μουσικὴν ἀρμονίαν κατακλιθεύσαν καὶ καταλέγουσαν τὰς ἀκοὰς πάντων τῶν ἐν τῷ προαστείῳ κατοικοῦντων.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΕΤΙΑΣ ΓΑΛΑΤΑ.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ

Κον Βασ. Ἰωαννίδην. Μὲ μεγάλην ὑπομονὴν ἀγνώσσα ὅλον τὸ θαυμάσιον ἔργον σας, τὸ ὁποῖον μὴ ὑπεβάλατε πρὸς δημοσίευσιν. Ἀμφιβάλλω ἂν ποτὲ ἄλλος συγγραφεὺς ἐπέδειξε τόσην τέχνην εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ χαρακτήρος γυναικὸς ὅπως ἡ ἡρώϊς σας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θὰ μὲ συγχωρήσητε διότι ἐκράτησα τὸ χειρόγραφον ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Ἡ λύπη μου εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα διότι ἀδυνατῶ νὰ χρησιμοποιήσω ἕνα τόσον θαυμάσιον ἔργον.

Κον Ρ. Κ. Μᾶς ἐρωτᾶτε διατὶ προβαίνομεν εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως»; Ἀπλῶς διὰ νὰ διορθώσωμεν τὸν ἐκφυλισμὸν τῆς φιλολογίας ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν μας.

Δίδα Λαμπρίση. Σᾶς περιμένομεν.

Ἄρχιμ. Παγκράτιον Βαθωπαϊδινόν. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Δὲν εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ διέλθητε ἐκ τῶν γραφείων μας;

Djemil Bey. — Σᾶς περιμένομεν ἀκόμη.

ΝΕΟ. ΤΡ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΣΑΣ

προτιμᾶτε πάντοτε τὸ ὁμογενὲς κατὰστημα **Γ. Τριανταφυλλίδου καὶ Υἱῶν, Πέρα, Τεπέμπαση** ἀρ. 12 παραπλεύρως τῆς «Κοοπερατιφ». Ἐν αὐτῷ θὰ εὐρηθε ἐπιπλα καινουρογῆ καὶ μεταχειρισμένα καθὼς καὶ ἐπὶ παραγγελία. Ἐπίσης θὰ εὐρηθε ἐν αὐτῷ κλειδοκύμβαλα διαφόρων ειδῶν. Τελευταίως ἰδρύθη ἐν τῷ καταστήματι τοῦτῳ καὶ ἰδιαίτερον τμήμα ζαχαροπλαστικῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται πάντα τὰ εἶδη γλυκυσμάτων τὰ ἀναγκαιῶντα διὰ ἀρραβώνας, γάμους βραυτίσεις κτλ. — Τιμαὶ ἀπιστεῦτως εὐθηναί. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῆτε.

ΤΑ ΣΤΟΜΑΧΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟΥ ΜΑΜΜΕΛΗ!

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ (COURS) διὰ 1 ἴλιαν κατὰ μῆνα. Μέθοδος πρακτικωτάτη, ἐκμάθησις ταχεῖα. Μαθήματα κατ' οἶκον, προγυμνάσεις κτλ.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ἀγγελίδου, Γιουκσέκ Καλδερῆμ. 3

ΔΥΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ:

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Η "ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ",
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΜΕΣΟΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Η "ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ", ἔχει ἀνοικτὰς τὰς στήλας τῆς εἰς ὅλα τὰ τάλαντα.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Galata, Moumhané Nomico han, 27.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΠΕΡΑ 1688.

ἜΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ: 10-2 μ.μ.